

Sparekasseloven, der endog tillader allerede bestaaende Sparekasser at fortsætte *uden* Garanter.

Mindretallets Indstilling tager Hensyn til de offentlige Sparekassers historiske Udvikling og til et udbredt Ønske i vide Kredse af den sønderjydske Befolkning.

Udover de saaledes nævnte mere principielle Forhold har Udvalget drøftet en Række specielle Bestemmelser i Sparekasseloven, med Hensyn til hvilke man muligvis burde indføre Lempelser for de sønderjydske Kasser.

Der er saaledes indenfor Udvalget rejst Spørgsmaal om, hvorvidt ikke Bestemmelsen i Sparekasseloven om, at der i de saakaldte Garantkasser mindst skal være et Antal Garanter paa 25, vilde volde de sønderjydske Sparekasser, der hidtil ikke har haft en saadan Ordning, for store Vanskeligheder. Under Hensyn til, at det imidlertid staar de Kasser, der eventuelt ikke kan skaffe sig det fornødne Antal Garanter, aabent at ordne sig uden Garanter som saakaldte selvsupplerende Kasser, er Udvalget enedes om, at Lempelser paa dette Punkt er uforholdsmæssige.

Man har ogsaa drøftet Bestemmelsen i Sparekasselovens § 8 om, at der til at forpligte en Sparekasse kræves Underskrift af mindst 2 dertil bemyndigede Personer, idet denne Bestemmelse mentes at kunne volde de mindre sønderjydske Sparekasser Vanskelighed. Under Hensyn til at Bestemmelsen oplystes at være gennemført i den øvrige Del af Landet, enedes man imidlertid om ikke paa dette Punkt at stille Forslag.

Et særligt Spørgsmaal opstod i Anledning af, at der efter den i Sønderjylland hidtil gældende Ordning er tillagt de offentlige Sparekasser saakaldt »Notarialmyndighed».

Med Hensyn til dette Punkt har der indenfor Udvalget gjort sig forskellige Opfattelser gældende.

Den fremherskende Opfattelse har været, at Notarialmyndigheden burde bortfalde med Sparekasselovens Indførelse, medens et Mindretal (*Iversen*) kunde have ønsket Indførelse af en Frist f. Eks. paa 3 Aar, hvor Myndigheden skulde tillægges saavel private som kommunale Kasser.

Mindretallet ønsker imidlertid ikke at stille særligt Forslag herom.

Udvalget er bekendt med, at Afgørelsen af dette Spørgsmaal ligger hos Justitsministeriet.

Udvalget er enig om at ønske Reglen i Lov af 6. April 1855, hvorefter der ikke maa tages mere end 6 pCt. p. a. Rente af Laan mod Pant i fast Ejendom ophævet og i hvert Fald ikke bragt til Gyldighed i de sønderjydske Landsdele. En tilsvarende Regel har aldrig eksisteret der under tysk Styre, og hvis Loven af 1855 gennemføres i Sønderjylland, vil det kunne have særdeles betænkelige Følger for Sparekasserne, der selv for Kronehypotheker har kontraheret om højere Rente.

Med Hensyn til Tidspunktet for Sparekasselovens endelige Ikrafttræden i de sønderjydske Landsdele vilde Udvalget finde det hensigtsmæssigt, om Tidspunktet kunde udskydes til 1. April 1922.

I Henhold til ovenstaaende tillader Udvalget sig herved at indstille:

- 1) at det ved Lov bestemmes, at de sønderjydske Sparekasser fra 1. April 1922 deles i to Afdelinger, en for Kroneindskud og en for Markindskud, uden indbyrdes Hæftelse, og saaledes at Markafdelingen senest et Aar efter den paa gældende Lovskrafttræden skal være traadt i Likvidation og denne være tilendebragt inden en Frist af 4 Aar fra Likvidationens Begyndelse,
- 2) at der ved Lov hjemles de sønderjydske Sparekasser Adgang til Valutaregulering med Hensyn til deres Reservefonds,
- 3) at Lov af 6. April 1855 ophæves, eller i hvert Fald ikke bringes til Gyldighed i de sønderjydske Landsdele,